

[Paul Westergaard.]

Det kan godt være, at økonomiministeren har ret, men det kan også godt være, at han bliver nødt til mere eller mindre at beskæftige sig med det umuliges kunst, fordi de vækstforudsætninger, der er opstillet i PP II, viser sig at være mindre realistiske, og at vores problemer i virkeligheden er mere alvorlige, end de er blevet fremstillet.

I mange år har retsforbundet skarpt kritiseret den politik, der har ført til den alvorlige situation, som vi står i, den politik, som alle folketingets 5 gamle partier har det fulde ansvar for. Det er muligt, sådan som økonomiministeren mener, at de blot har udøvet det muliges kunst. Jeg synes, at denne politik snarere har taget sig ud som de umuliges hundekunster.

Velstandsudviklingen op igennem 1960erne var først og fremmest betinget af det almindelige vestlige konjunkturopsving, de nye tekniske muligheder, og dernæst af en fornuftig liberaliseringspolitik ved 1960ernes begyndelse, som kunne sætte de mange ledige hænder i arbejde. Ved 1960ernes begyndelse var der også af socialdemokratiet, de radikale og retsforbundet i forening skabt et rimeligt, om end naturligvis ikke et fuldkomment, lovgrundlag til at imødegå jordspekulationen og de heraf følgende urimelige skæve formuefordelinger af den forventelige økonomiske fremgang.

Hvis man i de efterfølgende år havde holdt fast ved disse foranstaltninger og måske havde forbedret dem, så ville meget i dag have set helt anderledes og bedre ud. Men de sorteste reaktionære kræfter, repræsenteret ved venstre og de konservative, gik til angreb på den relativt fornuftige jordlovgivning, og de skræmte både socialdemokratiet og de radikale bort fra den sociale ansvarlighed.

Bagefter kastede man sig i fællesskab ud i den økonomiske væksts sorgløshed og ud i en helt uansvarlig stemmekøbspolitik. Det var særlig iøjnefaldende på det boligpolitiske område, hvor man gjorde det til god tone, at enhver uanset social trang skulle have sit boligbehov dækket på andres bekostning.

Også på uddannelsesområdet, på det kulturelle område og på det sociale område slog man sorgløst ud med armene og stillede offentlige ydelser til rådighed for enhver langt

ud over, hvad egentlige sociale hensyn kunne betinge.

Under dække af politiske floskler som „erhvervsvenlig politik“ og den slags ting iværksatte man tilskudsordninger for erhvervsmæssige særinteresser, først for landbruget, men efterhånden også for mange andre erhverv, der kunne skaffe sig politisk indflydelse.

De gamle partier lagde ryg til en offentlig forbrugsudvidelse og stimulerede en privat forbrugsudvidelse, der samlet gik et langt stykke ud over, hvad produktionstilvæksten betingede. Det førte til rekordagtige skattestigninger, det førte til en aldeles uhmættet jord- og ejendomsspekulation, der ganske ødelagde mulighederne for en rimelig fordeling af velstandsfremgangen, og det førte til en selvforstærkende inflation, som det nu er mere end vanskeligt at standse. Det lader sig i hvert fald ikke gøre med de traditionelle skattemidler, hertil er afværgemekanismerne over for inflationen, som lønmodtagerne, de erhvervsdrivende, långiverne osv. har måttet tage i anvendelse, blevet for raffinerede og for komplekse, og dertil er tilliden til den politiske forvaltning af skattemidlerne blevet for flosset.

Jeg siger dette så stærkt til indledning, for hvis økonomiministeren og PP II har ret i, at mulighederne for fortsat vækst er til stede, og hvis befolkningen skal kunne overbevises om, at det er prisen værd at satse på denne vækst og ikke stå af ræset, så må den absolutte forudsætning være en tiltro til, at man ikke bare skal ræse videre for at kunne fortsætte de sidste 10 års fejlslagne politik.

Det indebærer, at befolkningen må have garantier for, at de skatteofre, som de fortsat må bringe, ikke bare bruges af politikerne til yderligere at øge det offentlige forbrug med, men at der tværtimod sker en begrænsning af det offentlige ressourceforbrug. Det må ske på alle de områder, hvor den offentlige virksomhed ikke tjener almene interesser, og på de områder, hvor den offentlige virksomhed ikke står mål med nytteværdien for befolkningen.

Det indebærer også, at befolkningen må have garantier imod, at deres arbejdsresultat, deres arbejds løn, stjæles eller udhules gennem en fortsat oppustning af jordværdierne.

Resultatet af yderligere vækst skal ikke